

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 2 Kronieken 6, 32 - 33
Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 122 : 1 en 3**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Psalm 54 : 1 en 3 (bede tot de Here om onze vijanden te verslaan)**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : 2 Kronieken 6 : 12 - 31**
8. **Zingen : Lied 319 : 1, 4 en 5 (over de Here van de hemel die tussen ons woont)**
9. **Tekst : 2 Kronieken 6 : 32 - 33**
10. **Zingen : Psalm 146 : 4, 7 en 8 (over de Here die voor vreemdelingen zorgt)**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Slotzang : Psalm 87 : 3, 4 en 5 (over de volkeren die voor de Here in Jeruzalem juichen)**

Middagdienst

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 122 : 1 en 3**
- 4. Gebed om opening van Gods Woord**
- 5. Schriftlezing : 2 Kronieken 6 : 12 - 31**
- 6. Zingen : Lied 319 : 1, 4 en 5 (over de Here van de hemel die tussen ons woont)**
- 7. Tekst : 2 Kronieken 6 : 32 - 33**
- 8. Zingen : Psalm 146 : 4, 7 en 8 (over de Here die voor vreemdelingen zorgt)**
- 9. Geloofsbelijdenis op de wijs van Gezang 4**
- 10. Dankzegging en voorbede**
- 11. Slotzang : Psalm 87 : 3, 4 en 5 (over de volkeren die voor de Here in Jeruzalem juichen)**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Vreemdelingen hoe kijken wij er tegen aan? Vreemdelingen in ons land? Maar ook vreemdelingen in onze kerk? Laten we maar eens bij het laatste blijven. Anders wordt het mogelijk weer een algemeen verhaal over de problematiek van integratie. Een complex probleem. Dat zeker. Maar vanmorgen wil ik met u stilstaan bij de vreemdeling in de kerk. Want het komt steeds voor dat er vreemdelingen in ons midden zijn. Toen ik klein was waren de enige gasten in de kerk, in nagenoeg alle gevallen, broeders en zusters uit zustergemeenten. Nu zien we steeds vaker dat jongeren vrienden of vriendinnen meenemen naar de kerk. Of dat mensen uit andere kerkgenootschappen bij ons diensten bijwonen. Niet voor niets hebben steeds meer gemeenten een commissie die gasten welkom heet in de kerk. Nu is het alleen de vraag wat voor gevoelens dat bij ons oproept? Zijn wij blij met deze mensen? Deze voor ons vreemdelingen? Zijn wij blij dat ze bij ons in de kerk komen zitten? Misschien naast ons in de rij schuiven? Zijn we bereid om ons Bijbeltje met hen te delen, als we zien dat ze geen Bijbel bij zich hebben? Voelen wij ons geroepen om die mensen die dan bij ons in de rij schuiven even aan te spreken? Of op zijn minst even te groeten? Of voelen we ons er maar ongemakkelijk bij. Ik ken hem niet. Ik ken haar niet. En die persoon heeft dan misschien ook nog kleding aan, die voor je gevoel niet helemaal past in de kerk. Wat voel je? Wat doe je? Maar wat nog belangrijker is: hoe wil onze Here dat wij deze mensen tegemoet treden?

In verband met de vragen wil ik u vanmorgen het Woord van de Here bedienen over het gebed van Salomo voor de vreemdeling. Ik heb de tekst van vanmorgen zo voor u samengevat:

Bij de inwijding van de tempel van de God van Israël bidt koning Salomo om gebedsverhoring voor de vreemdeling.

Salomo bidt om deze verhoring

- 1. uit liefde voor deze vreemdeling,**
- 2. uit liefde voor de God van Israël.**

We zullen dus allereerst zien dat Salomo om gebedsverhoring bidt uit liefde voor de vreemdeling. Hoe meer ik over deze bede ben gaan nadenken, hoe meer ik me erover ben gaan verbazen dat Salomo voor de vreemdeling bidt. Salomo bidt dit gebed tijdens de inwijding van de tempel van de Here. Zijn vader David had al de wens gehad,

een huis voor de Here te mogen bouwen. Hij had het tegenover de Here heel naar gevonden dat hij zelf in een prachtig paleis woonde, maar de ark van de Here nog altijd geen blijvend huis had. Maar David had te veel bloed aan zijn handen om dit huis te mogen bouwen. De Here wilde dat niet. Maar de Here had al wel tegen David gezegd dat de zoon van David die hem op zou volgen op zijn troon wel een tempel voor Hem zou mogen bouwen.

Toen Salomo eenmaal de troon van zijn vader David had beklommen is hij kort daarna ook begonnen met de bouw van de tempel voor de Here. Een tempel voor de God van Israël. Want zij, het volk van Israël, zijn het volk dat de Here uit al de volkeren van de aardbodem had uitgekozen om zijn volk te zijn. Niet de Filistijnen, niet de Egyptenaren, niet de Amorieten, niet de Moabieten, maar zij, de Israëlieten waren het volk van de God van hemel en aarde. God had hun door de Schelfzee geleid. Had hun 40 jaar door de woestijn geleid en het manna te eten gegeven. De Here had met zijn kracht hun vijanden verslagen en het land Kanaän in bezit gegeven. Zij, en niemand anders, waren het nageslacht van Abraham. Een exclusief en een bevoorrecht volk.

En nu hebben ze dan eindelijk een tempel voor hun God gebouwd. Een woonplaats voor de Here gemaakt. Ze hebben nu eindelijk net als de volkeren om hen heen een huis van pracht waar ze de Here kunnen aanbidden. En tijdens de grote inwijding van de tempel, denkt Salomo niet alleen aan de betekenis van deze tempel voor hem en het volk Israël, maar hij denkt ook aan de vreemdeling. Aan de onbesneden heiden die niet tot Gods volk hoort.

Wat vinden we hier bij Salomo een missionaire bevlogenheid. Als wij een nieuwe kerk in gebruik mogen nemen, dan denken wij aan wat dit gebouw voor ons betekent. Voor de kerkdiensten, voor het verenigingswerk, voor de jeugd, voor de kerkenraad. Misschien denken we ook al aan de trots die we zullen voelen als we familieleden onze nieuwe kerk kunnen laten zien. Maar denken we daarbij ook aan de betekenis van het nieuwe kerkgebouw voor degene die buiten staan? Die nog niet delen in onze rijkdom. De rijkdom dat wij de Here kennen die in zijn genade naar ons om heeft gezien. Die zijn Zoon heeft gegeven voor onze zonden. Die met ons de weg van het eeuwige leven is opgegaan. Zouden wij bij de ingebruikname van een nieuw kerkgebouw dus aan deze mensen denken?

Misschien zou iemand wil opperen dat het hier niet gaat om verre vreemdelingen, maar om de vreemdeling die in Israël woont. De vreemdeling die geheel in het volk van Israël was opgenomen. Waarover de Here in Numeri 15 de verzen 14 tot 16 heeft gezegd: “En wanneer een vreemdeling bij u vertoeft, of iemand, die van geslacht op geslacht onder u is, en hij brengt een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here, dan zal hij handelen zoals gij; wat de gemeente betreft, éénzelfde inzetting zal gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u vertoeft; een altoos durende inzetting zal het zijn voor uw geslachten: u en de vreemdeling zullen voor de Here gelijk zijn. Eénzelfde wet en éénzelfde voorschrift zal gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u vertoeft.”

Deze tekst uit Numeri laat zien dat de Here al in het Oude Testament ruimte gaf aan niet-Israëlieten om te delen in de rijkdom van zijn liefde. Ruimte gaf in het verbond dat Hij met Abraham en de zijnen had gesloten. Waarmee de Here zijn volk toen al liet zien dat niet de mens die naar het vlees van Abraham een kind van Abraham is, maar hij die in het geloof van Abraham deelt. In het Hebreeuws wordt deze vreemdeling een *ger* genoemd. Maar dat is niet het woord dat Salomo in onze tekst gebruikt. Hij gebruikt het woord *nokri*. Met het woord *nokri* wordt iemand aangeduid die niet in Israël woont, maar in het buitenland zijn huis heeft. Maar die vanwege zaken of om anderen redenen in Kanaän of Jeruzalem is. Het is dus niet iemand van wie de Here heeft gezegd dat hij voor Hem is als iemand uit zijn eigen volk.

Maar toch bidt Salomo bij de dat grote feest ter inwijding van de tempel voor de verhooring van het gebed van deze vreemdelingen. Vreemdelingen die dus nadrukkelijk niet tot het volk van Israël behoren, zoals Salomo nadrukkelijk zegt. Maar die uit een verland komt omdat hij gehoord heeft van de sterke hand en de uitgestrekte arm van de Here gehoord. De uitdrukking “de sterke hand en de uitgestrekte arm van de Here” kennen we ook uit de Deuteronomium 5, het vierde gebod, waar de vieren van de sabbat wordt onderbouwd vanuit de verlossing van het volk uit Egypte. “Want u zult gedenken dat u dienstknechten in het land Egypte geweest bent, en dat de Here, uw God, u vandaar heeft uitgeleid met een sterke hand en een uitgestrekte arm.” Deze vaste uitdrukking die we op nog twee plaatsen in Deuteronomium tegen komen, wijst op de wonderlijke kracht waarmee de Here voor zijn volk Israël zorgt. Het is een sterke hand die volbrengt wat het oppakt om te doen. En het is een uitgestrekte arm die beschermt. Die afweert wat het volk van God bedreigt.

Dat het niet denkbeeldig is dat verre volken hiervan horen weten we uit het verhaal van de hoer Rachab. Zij vertelt aan de twee mannen die Jericho gingen verkennen, dat zij en de andere mensen in de stad hebben gehoord dat de Here de wateren van de Schelfzee voor de ogen van Israël heeft geopend en wat de Here heeft gedaan met de twee koningen van de Amorieten, Sichon en Og die ze met de ban hadden geslagen. En als de koning van Seba in haar verre land van koning Salomo heeft gehoord, zullen de volkeren dan niet gehoord hebben van de God van dit volk Israël? Een God die grote dingen heeft gedaan en zijn huis in Jeruzalem heeft.

En Salomo vraagt de Here dan of Hij deze vreemdeling die uit een ver land komt en bij de tempel komt bidden, naar deze vreemdeling wil horen. Vanuit zijn woonplaats: de hemel. En zo naar deze vreemdeling wil horen, dat de Here de vreemdeling ook geeft, wat hij de Here vraagt. Salomo wil dus niet alleen dat hij en de Israëlieten gezegend worden door de Here. Hij wil de sterke hand en de uitgestrekte arm van de Here niet alleen voor zichzelf, maar hij wil dat velen die hand en die arm van de Here in hun leven mogen ervaren.

Is dat ook ons verlangen, broeders en zusters? Dat ook anderen de Here leren kennen als een God die ook voor hun wil zorgen? Dat ook anderen uiteindelijk in de kring van de Here worden opgenomen? Laten wij onszelf bevragen op dit punt. Laten wij bij onszelf nagaan, hoe wij tegen de vreemdeling aankijken in de kerk. Gunnen wij het die ander de vreugde van de Here te kennen en deel uit te gaan maken van onze gemeenschap of niet? In het gebed van Salomo laat de Here ons zien, hoe Hij wil dat wij tegenover deze vreemdeling staan. Namelijk dat wij voor hem bidden. Bidden voor zijn komst naar de Here. Bidden voor de verhoring van zijn gebeden. En waarom? Omdat de Here wil dat wij de vreemdeling liefhebben. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we zien dat Salomo om de verhoring van het gebed van de vreemdeling vraagt, uit liefde voor de Here. Dit is het tweede motief van Salomo en het is zeker zo belangrijk als het motief uit het eerste punt. Want Salomo zegt ook met zoveel woorden wat zijn diepste verlangen is. Hij zegt, vers 34: opdat alle volken van de aarde uw naam leren kennen en u vrezen zoals uw volk Israël, en weten dat uw naam is uitgeroepen over dit huis dat ik gebouwd heb.

Dit is het grote motief voor ieder missionair bezig zijn: dat de Here geëerd wordt. En dat niet als een abstract iets. Wat bij ons als snel gebeurt. God eren. Dat is iets wat is

onze Nederlandse samenleving met zijn slecht ontwikkelde gevoel voor eer, vaak moeilijk landt. “Eer, Moet ik dus zeggen hoe groot en fantastisch jij bent. Nou verbeeld je maar niets. Blijf maar gewoon met beide benen op de grond staan. Zo bijzonder ben je nu ook weer niet”. Zo reageren wij als het gaat over het eren van mensen. En helaas werkt dat ook door in ons leven met de Here. We weten niet zo goed hoe dat moet en als we het doen, dan voelen we er niet zoveel bij.

Maar God eren begint bij verwondering. Verwondering over het feit dat de Here naar ons omziet. Ons zo lief heeft dat Hij zijn Zoon gegeven als een offer voor de verzoening van onze zonden. En God vrezen begint bij verwondering over de kracht en de macht van de Here. Bij verwondering over het feit dat Hij de Schelfzee liet opdrogen zodat zijn volk er doorheen kon gaan. Maar de grootheid van de Here maken ook wij telkens weer mee. Als wij weer eens ervaren hoe diep de Here ons doorgrondt. Als Hij bijvoorbeeld in zijn Woord spreekt over onze zonden. Als Hij spreekt over de kracht van de zonden zelfs als we opnieuw geboren zijn. Denkt u aan wat Paulus schrijft in Romeinen 7. Waar hij schrijft dat Hij telkens weer zonden doet. Zonden waarvan hij met zijn verstand en hart zegt dat ze verkeerd zijn, maar die hij toch telkens weer doet. Maar ook kunnen we denken aan de Psalmen waarin de Here over heel ons leven in al zijn glorie en al zijn ellende spreekt.

En dat alles krijgt kleur en brengt ons tot het vrezen en prijzen van de Here als we beseffen dat deze machtige, wijze en tegelijk liefdevolle God in ons midden is. Dat deze God hier in dit huis is. Dat is ook de zin van de laatste woorden van onze tekst. Het gaat Salomo er helemaal niet om om nog dat iedereen beseft dat hij deze tempel heeft gebouwd voor de Here. Nee, het gaat Salomo erom dat iedereen beseft dat de Here hier in deze tempel is. Iets wat de Here al duidelijk had gemaakt aan Salomo en het volk. Want toen de priesters op de trompetten hadden geblazen en de priesters hadden gezongen, werd de tempel vervuld met een wolk. Waardoor de priesters niet konden blijven staan om dienst te doen. En nadat Salomo zijn gebed had geëindigd had de Here vuur uit de hemel laten neerdalen. Vuur dat de brand- en slachtoffers vertuurde. Waardoor de Here liet zien dat Hij dit offer aannam en in deze tempel wilde wonen. Ook al kon deze tempel de Here niet bevatten en was deze tempel niet de echte woonplaats van de Here. Hij woont in de hemel, maar de tempel in Jeruzalem was zijn huis.

En deze heerlijke en machtige God, die met zijn sterke hand voor ons bezig is en met zijn uitgestrekte arm ons beschermt. Deze God is hier vanmorgen in ons midden. Ja, deze machtige God heeft zijn tempel in Jeruzalem verlaten. Daar waar Hij aanwezig was in het verborgene van het heilige der heilige. En Hij heeft in mensen van vlees en bloed zijn intrek genomen. Hij heeft onze zwakke en zondige lichamen uitgekozen om in te wonen als in een tempel. Om daar in ons het nieuwe leven te versterken en te laten groeien. Dat is wat de Here wil. Zijn grootheid en zijn liefde tonen door arme zondaars, zoals wij mensen allemaal zijn, te redden en te volmaken.

Als wij dus gasten in ons midden hebben, dan is het dus niet alleen een gebrek aan liefde tegenover onze gasten als wij deze geen aandacht waardig keuren. Maar dan is het ten diepste gebrek aan liefde tegenover onze God. Onze God die mogelijk in die “vreemdeling” nieuw leven wil wekken. Ook die vreemdeling tot een tempel voor Zichzelf wil maken. Laten wij dat dus goed beseffen. Gasten in de kerk welkom heten, dan is niet puur een taak voor die broeders en zusters die in de welkomstcommissie zitten. Het is een taak van ons allemaal. Want hoe zal die gast zich voelen als hij goed ontvangen wordt aan de deur, maar in de kerkbanken genegeerd wordt? En wat uiteindelijk nog belangrijker is: hoe zal de Here zich voelen? Dat u niet wil meewerken aan de verheerlijking van zijn Naam?

Amen